

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Frederikke Mariboe

Citation: Ploug, Carl: "Frederikke Mariboe", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 252.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid79366/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Eder hun elsked, Jer hun betroede sin Drøm,
Died sin Smerte af Eders dulmende Strøm.

Løft Eders Vinge, bærer dens elskende Sjæl
Did til dens eget, Lysets og Tonernes Væld!

†

Frederikke Mariboe.

Et kraftfuldt Liv i haabfuld Foraarsgrøde,
For Danmarks Frelse frit til Offer bragt,
Paa Ærens Mark i Sejrens Morgenrøde,
Imellem tusind tapre Brødres strakt!
En Død saa skjøn, saa glad og uden Smerte!
— Ak, hvad forslaar det for en Moders Hjerte!

Hun vilde trøstes, og hun vilde glemme,
Men fandt ej Glæmsel og tog ej mod Trøst:
Det var, som hendes tabte Yndlings Stemme
Beständig kaldte i det spændte Bryst;
Hun standsed Taaren, vilde synes rolig,
Men hendes Sjæl var Savnets øde Bolig.

Hun vilde leve og sin Kummer bare
Med Kvinde-Taalmod og med ydmyg Hu,
Hun vilde dvæle mellem sine Kjære
Som deres Ænheds Straalepunkt endnu;
Men det var intet Liv — det var kun Døden,
Der nærmed langsomt sig, men ufortrøden.

Den over hendes Træk sit Lagen bredte
Og brød det trætte Legems Kræfter ned;
Ikkun det milde, klare Øje spredte
Endnu en Strøm af Liv og Kjærlighed:
Da sluktes ogsaa det i Midnatsstunden,
Og nu — nu har hun Trøst og Hvile funden.

Sov sødt! Den Jord, hvori din Kiste sænktes,
Din Søns jo ogsaa gemmer i sit Skød,
Og ham, mod hvem saa inderlig Du længtes,
Har Du jo mødt igjen bag Grav og Død.
Saa lev da under Evighedens Palmer
Med ham det Liv, hvis Glæde aldrig falmer!

†

Adam Oehlenschläger.

1.

„Skjaldenes Adam“ er død! „Det nordiske
Sangriges Konning“

Bøjed sit Hoved træ; Plektret faldt ud af
hans Haand.

Naar han rørte med det de liffige tonende Streng,
Lyttede Land og Hav, bævede Nordens Natur;
Granerne susede blidt, og Fossen rislede sagte,

Huldren sukkede ømt, Jutulen græd som et Barn,
Elverpigernes Ring sig løste paa dugvaade Tillie,
Blomsten duftede stærkt, Bølgerne aandede dybt.

Menneskens Hjerter svam i stille Fryd som Naturen,
Rørtos, kvægedes mildt, aned et højere Liv, —
Det var hans Herskermagt; nu er den brudt som
hans Øje:

Derfor er Landesorg over det trodelte Nord.